

328
всечестни монаси, архимандрити и игумени.

Когато невръстните младоженци застанаха един до друг, уловени за ръце, връз изpletения от свежи цветя килим пред олтаря, под благославящата десница на патриарха, Ирина и Анна не можаха да сдържат сълзите си.

Тъй невинни и тъй печални бяха детските лица.

Бузите на Елена цъфтяха румени като червената ѝ руба, везана със златни трендафили. Мантията ѝ, от небесносин персийски аксамит, стигаше до земята и беше подплатена с кафяв атлас. Теодор Ватаци носеше на главата си затворена корона, като шлем. Туниката му от сирийски пурпур бе тясна и права, като на василевс. В дясната си ръка той държеше скиптер с малък златен кръст на горната част.

След бракосъчетанието всички отидоха в палата, на свадбен пир, където придворните граматичи написаха хризовула за венчавката.

"Съборно деяние относно венчавката на самодържеца на Никея, кийр Иоан Дука Ватацес и българския цар Иоан Асен – за господаря Теодор, син на царя Ватацес и дъщерята на българския цар. Месец май, двадесети ден, сряда година 1235. Събрахме ве всички архиереи, заедно с всесветлия патриарх, по царска заповед и разсъдихме обща за тази сватовщина и за другата спогодба между царства му и великия цар Иоан Асен. За държавния господар Теодор Ватацес и дъщерята на височайшия цар Иоан Асен – господарката Елена. И като обсъдихме обстоятелствата и ползата, която всички православни българи и ромеи ще имат от това сватовство, и вредата пък, която ще имат враговете им – единодушно даваме съгласието си. Венчавката се извърши в град Лампсак, от превисокия патриарх Герман, в съслужение със следните всечестни митрополити..."

Следваха подписите на патриарха и двадесет най-видни архиереи.

Грамотата предадоха на българската царица и високите ѝ люде.

Тогава дойде мигът на най-тежката раздяла. Анна трябваше да се върне със синовете и близките си в Търновград, а Ирина и младите